

๕๕

คำสอน

พระอาจารย์ชัยทิจ เตชวโร

ที่พัทลุงมีป่าส้างะบุชาธรม อ.เมือง จ.ลำปาง

๕๕

คำสอน

พระอาจารย์ชัยทิจ เตชวโร

ที่พัฒนวิปัสสนาธุระ อ.เมือง จ.ลำปาง

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙
จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ ที่พัทธสงฆ์ป่าสัจจะบูชาธรรม อ.เมือง จ.ลำปาง
ผู้เรียบเรียง พระอาจารย์ชัยกิจ เตชวโร
www.facebook.com/sajjabuchadham
google/สัจจะบูชาธรรม

พิมพ์เป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

คำนำ

หนังสือ “๕๕ คำสอน พระอาจารย์ชัยกิจ เตชวโร” ถือได้ว่าเป็นหนังสือที่ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ เพิ่มเติมมาจากหนังสือ “๕๕ คำสอน พระอาจารย์ชัยกิจ เตชวโร” ซึ่งจัดพิมพ์เป็นเล่มแรกในนามของที่พัทธสงฆ์ป่าสัจจะบูชาธรรม เมื่อปี พุทธศักราช ๒๕๕๕ โดยได้เพิ่มเติมเนื้อหาจากคำสอนของพระอาจารย์ชัยกิจ อีก ๔ บท และปรับปรุงรูปเล่มและภาพประกอบให้สอดคล้องกับปีปัจจุบันของที่พัทธสงฆ์ในปี ๒๕๕๙ นี้

เพื่อเป็นโอกาสอันเป็นมงคลในงานฉลองการยกองค์พระประธานขนาดหน้าตัก ๓ เมตร ซึ่งพระอาจารย์ชัยกิจให้นามว่า พระศรีอริยสุวรรณภูมิ เพื่อประดิษฐานเป็นองค์พระประธานของแดนลานธรรมสุวรรณภูมิ ณ ที่พัทธสงฆ์ป่าสัจจะบูชาธรรม

พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้ว่า

“พื้นที่ดิน อันว่างเปล่า ไม่มีใครทำประโยชน์ ผลก็ไม่ปรากฏ ศาสนธรรมทุกบททุกหมวด ก็เช่นเดียวกัน ไม่มีใครสนใจประพจน์ให้เป็นประโยชน์ ผลก็ไม่ปรากฏ”

พระพุทธานุศาสน์สอนไว้ว่า ธรรม เกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติ การฟังเทศน์ก็ดี การอ่านหนังสือก็ดี การสนทนา

อยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ กัลยาณมิตร ล้วนทำไปเพื่อเป็นประตุ
เปิดสู่หนทางให้เริ่มก้าวเดิน คือการปฏิบัติตามสิ่งที่ได้เห็น
ได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่านนั้น หากอ่านแล้วรู้แล้ว แต่มิได้นำไปเป็น
แนวทางประพฤติปฏิบัติ คำว่า ธรรมะ ของพระพุทธองค์ที่
ทรงประทานไว้ จะไม่มีความหมายอันใดเลย

หนังสือเล่มนี้ก็เช่นเดียวกัน ถูกพิมพ์ขึ้นมา แล้วก็จะ
ถูกอ่านไป ค่าของมันก็จะกลายเป็นเพียงแค่กระดาษเย็บรวมกัน
เผาไฟก็ไหม้กลายเป็นเศษขี้เถ้า แม้วางไว้เฉยๆ กาลเวลาผ่าน
ก็พาให้ผุพังสลายไป แต่หากมีใครนำถ้อยคำที่ได้อ่านนี้
ไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดธรรมะขึ้นกับจิตใจแล้ว ธรรมะนั้น
ย่อมคงอยู่ตลอดไป แม้หนังสือคัมภีร์ ศาลา โบสถ์ วิหาร จะ
ไม่มีเหลืออยู่อีกเลย พระพุทธศาสนาก็จะยังคงอยู่ มิได้เรียก
ว่าเสื่อมสลายหายไปเลย

ครูบาอาจารย์พระอริยเจ้า ก็เช่นเดียวกัน ท่านที่เคย
อ่านหนังสือมาเหมือนเรา ก็เคยฟังเทศน์มาเหมือนเรา แต่ต่าง
ตรงที่ท่านเหล่านั้นนำมันไปเป็นแนวทางดำเนินชีวิตของท่าน
อย่างจริงจัง ปฏิบัติขัดเกลาอย่างตั้งใจและต่อเนื่อง ผลจาก
สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทำกับตัวท่านเอง จึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยที่ทำให้
พระพุทธศาสนายังยืนยงอยู่ถึงทุกวันนี้ มิใช่เพราะการมีอยู่
ของหนังสือตำรา พระเครื่องวัตถุมงคล วิหารเจดีย์ ที่มีอยู่
อย่างมากมายเลย

ธรรมะ อยู่ที่ใด พระพุทธศาสนา ก็อยู่ที่ตรงนั้น ในเมื่อ
ธรรมะเกิดขึ้นได้เฉพาะที่ใจของเรา เราจึงควรพากันเร่งปฏิบัติ
ทำใจให้เกิดธรรมะ โดยอาศัยแนวทางที่ได้ยินได้ฟังได้อ่านมา
แล้วนั้นแล

เมื่อการปฏิบัติตามของเราสำเร็จผล ตามขั้นตอนแห่ง
มรรค เราก็จะกลายเป็นพระธรรมอีก ๑ เล่ม เป็นพระสงฆ์
อีก ๑ รูป พระพุทธเจ้าก็เสด็จมาอยู่กับใจเรา ครบองค์
รัตนตรัย ครบองค์ของพระพุทธศาสนาแล้ว แม้มีเพียงกาย
กับใจ ของเรานั่งอยู่คนเดียวในป่าร้างเปล่าเปลี่ยวที่ห่างไกล
หรือยืนอยู่กลางทะเลทรายห่างไกลกว้างขวางเพียงใด จะ
กล่าวได้อย่างไรว่าไม่มีพุทธศาสนาอยู่ ในเมื่อใจเราเกิดมี
ธรรมะอยู่ พุทธศาสนาก็มีอยู่ที่ตรงนี้เช่นกัน

หนังสือ คัมภีร์ ชีดีเสียงเทศน์ใดๆ แม้เมื่อโยนเข้ากองไฟ
ก็กลายเป็นเพียงขี้เถ้า แต่ร่างกายของพระอริยสงฆ์นั้น
แม้เผาไฟไหม้ไป กลับเป็นประจักษ์หลักฐานว่าเป็นสิ่งที่ทรง
คุณค่า ประณีต สว่างไสว ภายนอกยังประจักษ์ชัดเจนเช่นนั้น
แล้วภายในของเจ้าของกายนั้น จักสว่างไสวเพียงใด ก็ใจเรา
ท่านเท่านั้น ที่จะเป็นผู้พิสูจน์ได้ ตามวาระแห่งภูมิของการ
ปฏิบัติของเรานั้นเอง

อกุศลกรรม หรือ ข้อผิดพลาดขาดตกบกพร่องประการใด
ที่อาจเกิดขึ้นในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ขอนักปราชญ์ทั้งหลาย

โปรดักเตียนและให้อภัยข้าพเจ้าและคณะผู้จัดทำ ข้าพเจ้า
ขอน้อมรับและกราบขอขมาต่อพระอาจารย์ และจะได้ปรับปรุง
แก้ไขให้สมบูรณ์ต่อไป

คณะผู้จัดทำ ขอร่วมอนุโมทนาบุญกับผู้ที่มีส่วนร่วม
ทำให้หนังสือสำเร็จเป็นรูปเล่ม ทั้งผู้รวบรวมคำสอนของ
พระอาจารย์ ผู้จัดเรียงตบแต่งเนื้อหาและภาพประกอบ
ตลอดจนผู้ติดต่อประสานงานในการจัดพิมพ์และผู้ศรัทธา
ร่วมบริจาคทรัพย์ในการจัดพิมพ์จนหนังสือชุดนี้สำเร็จได้

คณะศิษยานุศิษย์
ที่พัทลุงปาสักจะบูชาธรรม

อย่ามองข้าม

เวลาเราอยากจะมีความสุข เรามักจะมองกันเพียงว่า “สุขเรื่องอะไร เอามันเข้ามา เอามันเข้ามา” แต่กลับไม่มองว่า “ทุกข์เรื่องอะไร เอาออกหรือยัง เอาออกหรือยัง”

หาสุขใส่ตัว แต่ความทุกข์ก็ยังมีอยู่

แท้จริงแล้ว ถ้าเราเอาทุกข์ออกจากใจได้ เราก็จะมีแต่ความสุขล้วนๆ เราจะเจอความสุขที่ถาวร แต่คนกลับมองข้ามไป

ธรรมะ - ชาติ

ธรรมชาติ คือ ทำให้มันถึงธรรม ในชาตินี้แหละ ไม่ต้องไปรอหวังในอนาคต รีบทำให้มันถึงธรรมในชาตินี้เลย เข้าใจมั๊ย..

เรียงลำดับความสำคัญให้ถูก

คนเราเวลามีปัญหาหนึ่งเรื่อง แล้วเรื่องอื่นๆ มักจะตามมาเป็นพรวน และส่วนใหญ่แล้ว ตัวเราเองนั่นแหละที่ทำให้มีปัญหาเรื่องอื่นๆ ตามมา เป็นเพราะว่าเราลืมเรียงลำดับความสำคัญของสิ่งที่มีค่าในชีวิต

๑. จิตใจของเรา
๒. ร่างกายของเรา
๓. แม่
๔. พ่อ
๕. สามี ภรรยา
๖. ลูก
๗. ญาติมิตร
๘. ทรัพย์สินสมบัติ

ตัวอย่าง เช่น บางคนโดนสามีทิ้ง ถึงทุกข์มาก แต่ลูกตัวน้อยก็ยังน่ารักไร้เดียงสา เรากลับแบ่งเอาความทุกข์ของเราไปให้ลูก เช่น ร้องไห้ให้ลูกเห็นบ่อยๆ เป็นการทำร้ายลูกในทางอ้อม หรือ พุดไม่ดีกับลูก มัวแต่เสียใจจนไม่มีเวลาใส่ใจเด็กจากสามีทิ้งไป ๑ เราทำให้เรื่องลูกมีปัญหาเป็น ๒ แล้วก็พาลทำให้หน้าที่การงานแย่ไปด้วย เพราะปล่อยวาง

ไม่เป็น จะทำงานก็เอาเรื่องสามีไปทำงานด้วย การงานก็ทำไม่ได้ มีปัญหาเรื่องเงินตามมาอีกเป็น ๓ เรื่องแล้ว ทุกข์หนักเข้าก็ลามถึงพ่อแม่ ทำให้ท่านทุกข์กับเราไปด้วย กลายเป็นมีปัญหา ๔ - ๕ เรื่องแล้ว

จิตใจที่อ่อนแอมาก พาให้ร่างกายเจ็บป่วย เพราะไม่ยอมดูแลตัวเองเอาแต่ร้องไห้เศร้าโศกเสียใจ จากสามีทิ้งเรื่องเดียว กลายเป็นมีปัญหา ๗ เรื่องไปแล้ว ทุกอย่างรอบตัวแย่ไปหมด เราก็จะบอกว่าเรามีปัญหารุมเร้ามากมาย ทั้งๆ ที่ต้นตอคือเรื่องเดียวคือสามีทิ้ง อีก ๖ เรื่องนั้น เราทำให้แย่ลงเองทั้งหมดเลย

ถ้าเราเรียงลำดับความสำคัญเป็นแล้ว เราจะเห็นว่าปัญหาเรื่องสามีทิ้งนั้น เป็นแค่อันดับที่ ๕ อันดับ ๔ ๓ ๒ ๑ ของเราก็คงดีอยู่ ยังมีลูกที่น่ารัก มีพ่อแม่ที่คอยเป็นห่วงเรา อยู่ร่างกายของเรายังครบถ้วนสมบูรณ์ดีอยู่ การงานก็ยังทำได้ การเงินก็จะยังไม่มีปัญหา นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของความทุกข์ที่เกิดจากการเรียงลำดับความสำคัญของชีวิตไม่เป็น

อีกปัญหาทั่วไปที่เจอบ่อยก็ เช่น ทำงานหนักเพื่อหวังให้ได้เงินมากๆ จนลืมนูแลร่างกายของตนเอง จนอ่อนแอ เจ็บป่วยแล้วเราก็เอาเงินที่เราหามาได้มากๆ นั้นแหละ มารักษาร่างกายตนเอง นี่เอาเรื่องที่ ๘ มาแลกเรื่องที่ ๒ ไม่คุ้มค่าเลย

หรือบางคนรักลูก แต่ไม่รักไม่ใส่ใจคู่ของตน คือ สามี

ภรรยา ของตนเอง จนทำให้เกิดปัญหากันขึ้นมา ทำให้ปัญหา
ลามไปถึงลูก

เหตุที่ลูก ถูกจัดลำดับให้มาทีหลัง สามี ภรรยา ก็ด้วย
เหตุนี้ ถ้าคนสองคนรักกันดี ย่อมส่งผลที่ดีต่อลูก ถ้าคู่สามีภรรยา
ไม่รักกัน ไม่ดูแลเอาใจใส่กัน ทะเลาะกันบ่อยๆ ก็ส่งผลกระทบ
แย่ๆ ให้ลูกเช่นกัน คู่สามีภรรยา จึงต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกก่อน
ปัญหานี้ก็เกิดจากการเรียงลำดับความสำคัญไม่เป็นอีกเช่นกัน

ถ้าเราเจอปัญหาเรื่องใด อย่าลืมนมองถึงสิ่งที่ดีเรื่องอื่นๆ
ที่เรายังมี และอย่ายอมให้เรื่องเดียวนั้น ไปทำลายลำดับอื่นๆ
ที่เหลือที่ยังดีอยู่

ต่อให้เราจะสูญเสียพ่อแม่ไป อย่าลืมนว่า เรายังมีลูก มีสามี
ภรรยา ต่อให้เราจะสูญเสีย ลูก อันเป็นที่รักไป เรายังมีสามี
ภรรยา ร่างกายเรายังแข็งแรง เรายังเลี้ยงดูตนเองได้

ต่อให้ที่สุด เราจะสูญเสียอวัยวะไป ขอให้จิตใจเรายังเข้ม
แข็งอยู่ หากจิตใจเข้มแข็งดีแล้ว ต่อให้ร่างกายนี้จะพรากจากเรา
ไป เราก็จะยังไม่สะทกสะท้านวันไหน และยังมีความสุขอยู่ได้
นั่นเอง

จะเห็นว่า สิ่งที่สำคัญมาเป็นอันดับ ๑ คือ ดวงจิตของเรา
และก็ได้เชื่อได้แล้วว่า หากเราทำเรื่องที่ ๑ ได้สมบูรณ์แล้ว อีก ๓
เรื่องของเรา ก็จะสมบูรณ์ตามมาแน่นอน

ธรรมะ จาก กองไฟ

- เขวากันว่าให้นั่งภาวนา เพราะว่ากันว่าจะได้บุญ
มากกว่าการให้ทาน เขวากันว่าภาวนาจะได้บุญมากกว่าการ
รักษาศีล จริงอยู่ว่า การภาวนาเหมือนบุญกองใหญ่ แต่การ
ที่เราจะจุดไฟกองใหญ่ติดได้ จำเป็นต้องอาศัยเศษไม้แห้งเล็กๆ
ก่อน จะไปเอาขอนไม้ใหญ่มาก่อไฟเลย มันก็ก่อไฟไม่ติดเศษไม้
เล็กๆ เหล่านั้นก็เปรียบเหมือน การให้ทานนั้นแหละ จะมานั่ง
ภาวนาให้มันได้เลย มันภาวนาไม่ได้หรอก ถ้ายังไม่รู้จักการให้
ทานและรักษาศีลก่อน

- อีกประการหนึ่ง ครูบาอาจารย์ ก็ทำได้แค่ยื่นคบไฟให้
เราจะจุดหรือไม่จุดก็เรื่องของเราแล้ว บางคน ยื่นให้ไปแล้ว
ไม่เชื่อ ไม่ทำ ไม่รับ ไม่เอาไปจุดไฟ มัวยืหนาว แล้วก็มาตุ้
ว่าศาสนาไม่ดี บางคนรับไปจุดติดแล้ว ก็ต้องคอยรักษา
หมั่นเติมเชื้อไฟเอง

- การจะจุดไฟเริ่มต้นนั้น เราเอาไม้มาสีกันให้เกิดความ
ร้อน ก็เหมือนกับการปฏิบัติ เดี่ยวทำเดี่ยวหยุด มันกำลังจะ
ได้ที่แล้ว เราท้อไปก่อน ไฟมันก็ไม่ติด ดังนั้น เมื่อเริ่มปฏิบัติ
แล้วต้องทำให้ต่อเนื่อง เริ่มสืไฟแล้วอย่าหยุดทำ ทำให้สม่ำเสมอ
วันหนึ่งไฟติดแล้ว เราจะภูมิใจกับผลที่เราพากเพียรมา

ธรรมมา

ธรรมมา ให้ “ปฏิบัติ” ไม่ใช่ ธรรมมา สักแต่ว่า “รู้”
เมื่อรู้แล้วให้ลงมือปฏิบัติทันที รู้เฉยๆ ไม่มีประโยชน์
อะไร

รู้ ใครๆ ก็รู้ได้ อ่านมา ฟังมา ก็รู้หมด สำคัญที่ทำให้
สำเร็จได้หรือเปล่า

สัมมนา

เวลาเราอยากกินส้ม เราก็ไปหาซื้อที่แผงส้มในตลาด
ต่อให้มีสัมมนาปะปนอยู่ในนั้น เราก็เลือกมาแต่ผลดีๆ ไม่ใช่หรือ

มาวัดให้มาแสวงหาธรรม อย่ามาแสวงหากรรมบางคน
ตั้งใจไปวัด อยากไปทำบุญ อยากได้ธรรมะ แต่กลับไปดิ้นรน ดิ้น
ตีพระ ตั้งใจจะมาเอาสัมมาดี กลับได้สัมมากลับบ้านไปเสียอีก

ร่วมงานละสังขารหลวงตามหาบัว

บิณฑบาตรภายในที่พักสงฆ์

งานทอดกฐินปี ๒๕๕๗

ธุดงค์มาวัดใจ จ.สกลนคร

บิณฑบาตแรงงานทอดกฐินปี ๒๕๕๗

พระลูกศิษย์กราบขอขมาพระอาจารย์งานวันพญาวัน

กินเหล้า กินนม

คนกินเหล้าก็ว่าเขาดี คนกินนมก็บอกว่าเขาดี เวลาใครมาชักชวนเราว่า ให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้แล้วจะดี หน้าที่ของเราคือ ต้องใช้ปัญญาในการไตร่ตรองว่าควรเชื่อใคร

เจ้าพ่อองค์นั้นดี ศาลเจ้าปู่ตรงนี้ศักดิ์สิทธิ์ ไปฝากเป็นลูกศิษย์เจ้าแม่องค์นั้นแล้วจะดี ไตร่ตรองซิ มีใครว่าสินค้าของตัวเองไม่ดีแล้วมันจะขายออกได้อย่างไร

เวลาเราชวนคนพาลมากินเหล้าที่บ้านเรา พอเบื่อแล้ว คุยไม่ถูกคอ อยากจะไล่เขากลับ มันทำได้ง่ายๆ หรือ ทั้งๆ ที่เป็นบ้านของเราเองนะ ยังไล่คนที่เราชวนมาเองแท้ๆ กลับไม่ได้เลย ทางที่ดีคืออย่าชวนมาตั้งแต่แรกนั่นแหละ จึงจะถูกต้อง

เรื่องกินเหล้านี้ก็อีกอย่าง นึกถึงตอนฝึกกินใหม่ๆ แรกๆ มันก็ฝืน กินไปๆ เรายังฝืนจนมันลื่นคอได้ การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน แรกๆ มันอึดอัด ทำให้บ่อยจนคล่อง นานไปก็ชำนาญเอง แต่ผลที่ได้ต่างกันลิบลับ

ฝืนเพื่อสิ่งแย่ๆ ยังฝืนได้

ฝืนเพื่อสิ่งดีๆ กลับไม่ยอมทำ

สัจจะธรรม

สัจจะธรรม คำนี้บ่งบอกว่า ธรรม ต้อง คู่กับ สัจจะ จึงจะเรียกว่า สัจจะที่แท้จริงได้

สมมติว่า เรารับปากเพื่อนว่าจะไปกินเหล้าด้วยกันแล้ว เราเบี้ยวไม่ไป นี่ไม่เรียกว่า มีสัจจะ

แต่ถ้ารับปากเพื่อนว่าจะไปกินเหล้าด้วยกัน แล้วไปจริงๆ ก็ไม่เรียกว่า มีสัจจะ เช่นกัน เพราะมันไม่เป็นธรรม

ไม่มีอะไรได้มาง่ายๆ

งานในทางโลก ยังต้องทำงานเหนื่อย กว่าจะได้รับผลตอบแทนคือ เงินเดือน

งานในทางธรรม ก็เหมือนกัน ต้องอดทนปฏิบัติจึงจะเกิดผล ได้มาง่ายๆ ไม่มีหรอก

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ลำบากก่อน การปฏิบัติที่ทำให้สบายๆ ได้มาง่ายๆ ให้สันนิษฐานว่าไม่ถูกต้อง

มะขามป้อมเปรียบกับ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

อะไรคือมะขามป้อม มะขามป้อมมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร มีรสชาติอย่างไร เอาไปแปรรูปเป็นอะไรได้บ้าง กรรมวิธีการแปรรูปแต่ละอย่างทำอะไรบ้าง มีคุณค่าทางอาหารอย่างไรบ้าง

นี่คือ ปริยัติ

ซื้อมะขามป้อมมา เอามาปอก เอามาปรง เอามากวน เอามาคั้น ทำตามกรรมวิธีต่างๆ ต้องออกแรงต้องเหนื่อยแน่นอน

นี่คือ ปฏิบัติ

เอามะขามป้อมใส่ปาก แล้วลิ้มรส

นี่คือ ปฏิเวธ

เช่นเดียวกับการภาวนานั้นแหละ เรียนรู้วิธีการภาวนาคือ ปริยัติ ขณะภาวนา คือ ปฏิบัติ ผลที่ได้จากการภาวนาคือ ปฏิเวธ

ชีวิต เหมือน ไกวเปลา

เวลาเราไกวเปลา เตี้ยมันก็ขึ้นแล้วก็ลงมาต่ำ แล้วก็ขึ้นไปใหม่ สลับไปมา มันก็เหมือนชีวิตคนเรานี้แหละ ต้องมีขึ้นๆ ลงๆ บ้างเป็นธรรมดา

เวลาคนจะลงจากเปลา ไม่มีใครกระโดดลงมาในขณะที่เปลายังไกวอยู่ มันอันตราย ก็เหมือนกับเวลาเรามีปัญหาชีวิตจะตัดสินใจอะไร ให้รอเปลาสงบลงก่อน ให้ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำ

ใครทำตัวให้หนักก็เหมือนกับพวกบ้ายศ บ้าอำนาจ ยึดมั่นยึดนี้ ว่าเป็นของเรา นี่ก็ของฉัน นั่นก็ของฉัน เหมือนกับเอาอะไรมาแบกไว้นั้นแหละ มันหนัก สุดท้ายเชือกก็ขาดตกลงมาเจ็บ

คนใจร้อนก็เหมือนกัน หุนหันพลันแล่น รักสนุกสนาน ก็เหมือนรีบไกวเปลา ถึงน้ำหนักไม่มากเท่าไร แต่แกว่งเชือกเร็วไป เชือกมันก็ขาดได้เหมือนกัน

ไกวเปลาก็เป็นวิหารธรรมสอนใจได้เหมือนกัน อย่าเอาแต่นอนสบายละเข้าใจมัย..

เรือพาย พาข้ามฝั่งวัฏสงสาร

ดวงจิตของเราก็เปรียบเสมือนเรือที่ต้องใช้พายให้ข้าม ฝั่งวัฏสงสาร จงรีบพายอย่างมีสติ หมั่นตรวจสอบเรือว่ามีรอยรั่วตรงไหน หากน้ำรั่วเข้ามาก็ต้องทิ้งขันธ์วัตถุ น้ำออก และขนเอาแต่คุณงามความดีข้ามฝั่งแห่งภพไปให้ได้

น้ำท่วมเข้าเรือ ก็เหมือน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่ไหลรั่วเข้าท่วมหัวใจ ให้เราสำรวจตรวจตนเองและวิดออกเสมอ อย่าให้เรือล่มตอนจอด อย่าให้ตาบอดตอนแก่ จะแก้ไขอะไรไม่ได้ ขาดทุนเสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ เข้าใจมัย..

มองโลกเป็นธรรมดา

ธรรมดาของโลก คือ มีทั้ง ดี และ ไม่ดี ปนกันอยู่ถ้ามีแต่ดีอย่างเดียวก็ไม่ใช่โลก มีแต่ไม่ดีก็ไม่ใช่โลก สำคัญคือคนที่อาศัยโลกนี้ ต้องมองทั้ง ๒ สิ่งที่อยู่คู่กันนี้ ให้เป็นเรื่องธรรมดา ทำตนเองให้อยู่ตรงกลางระหว่างคำว่า ไม่ และ คำว่า ดี

เลือกรับเอาเฉพาะสิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดีก็น้อมนำมาเป็นธรรมะสอนใจตน และวางใจให้เป็นกลางเสมอ

จึงจะอยู่อย่างเข้าใจความเป็น ธรรมดาของธรรมชาติที่แท้จริงได้

เหยียบคันเร่ง อย่าเหยียบเบรค

เมื่อเราตั้งใจว่าจะทำคุณงามความดีแล้ว ต้องไม่ทำบาปควบคู่กันไปด้วย การทำความดีก็เหมือนเหยียบคันเร่งให้ชีวิตเข้าสู่ทางเจริญรุ่งเรือง ถ้ายังทำบาปไปด้วย ก็เหมือนกับเหยียบเบรคไปด้วย รถมันก็ไม่ถึงไหน

คนที่ปฏิบัติธรรม ภาวนา การปฏิบัติมันไม่ก้าวหนังกด้วยเหตุผลนี้

ผีหลอก

เขากลัวกันว่า “ผีหลอก” ก็เพราะว่า มัน “หลอก” ใจ มีบ้างมั๊ย “ผีจริง” ถ้าว่า ผีจริง ยัคง่อยดูน่ากลัวหนอยนี้มันหลอก ไม่ใช่ จริง ชะหนอย กลัวทำไม

กัมหน้ำกัมตาทำ

ในการปฏิบัติธรรม ให้กัมหน้ำกัมตาทำของใครของมัน ให้คิดว่าลู่วิ่งลู่นี้ มีเราวิ่งอยู่คนเดียว ไม่ต้องสนใจฟังเสียงคนรอบข้าง ไม่ต้องเหลียวซ้ายแลขวา มันไม่ได้ช่วยให้เราวิ่งได้เร็วขึ้น จะทำให้วิ่งช้าลงด้วยซ้ำไป การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน มันจะทำให้เราท้อแท้ ถ้าเราเอาตนเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นให้ออกแรงวิ่งสุดความสามารถของเรา ล้มก็ลุกใหม่ ล้มอีกก็ลุกอีก ไม่เห็นต้องสนใจคนข้างหน้าข้างหลัง ก็เราวิ่งอยู่คนเดียว กว่าเด็กจะเดินได้ เด็กยังล้มไม่รู้กี่ครั้ง ถึงแม้ว่าเราจะมีจุดหมายปลายทางเดียวกัน แต่เราวิ่งลู่ของใครของมัน

(อย่าท้อเด็ดขาด)

เพ่งโทษ เป็นภัย เพ่งใจเป็นคุณ

ต่อให้คนอื่นจะทำผิด หากใจเราไม่ผิดไปด้วยแล้วเราก็ไม่ต้องเดือดร้อน ใครจะทำผิด นั้นเรื่องของเขา แต่ตอนนี้เราเพ่งใจ หรือ เพ่งใคร เราบอกว่า คนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดีคำว่า “ไม่ดี” นั้น หลุดออกจากปากของใคร ออกมาจากใจของใคร ออกมาจากปากของเรา ก็แสดงว่า ความไม่ดีนั้นออกมาจากเรานี้แหละ ถ้ามีคนมาว่าเราไม่ดี ลองคิดดูว่า ถ้าเราไปว่าให้เขากลับ ก็แสดงว่า เราก็คงไม่ดีจริงๆ อย่างที่เขาว่าให้

เพ่งความผิดของคนอื่น มันจะทำให้ใจเราผิดไปด้วยกับเขา เป็นภัยกับใจตนเอง เพ่งเข้ามาดูใจของตนเอง ใจเรารู้สึกไม่ดีอย่างไร ตัวเรากพร่องอย่างไร แล้วค่อยๆ แก้ไข จึงจะเป็นประโยชน์อย่างสมบูรณ์

กราบอย่างสมบูรณ์

ให้เราสร้างบารมีในตัวเรา แล้วกราบบารมีในตัวเราง่ายที่สุด ไม่ต้องดั้นด้นไปหากราบบารมีของคนอื่น ต่อให้ไปกราบขอบารมีของคนอื่นแล้ว เขาให้บารมีเราได้หรือ

กราบทาน กราบศีล กราบปัญญา ในตัวเราเองกราบความเมตตา ในตัวของเราเอง กราบขันติ กราบความพากเพียร ของเราเองและกราบทุกๆ บารมีในตัวเราเองนั่นแหละ

ทำใจเราให้เป็นพระได้สมบูรณ์ จบสิ้นแล้ว กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในตัวเราได้อย่างสมบูรณ์ไม่ต้องไปหากราบที่ไหนอีก

รากเหง้า คือ ความกตัญญู รู้คุณ

ไม่ว่าเราจะไปได้ไกลแค่ไหน ถ้าเราไม่ใส่ใจรากเหง้า
ของเรา คือ การกตัญญูรู้คุณ เราจะไม่มีความเจริญรุ่งเรืองได้

ต้นไม้ หากเราไม่ใส่ใจดูแล ปล่อยให้รากเน่า ต่อให้
หมาก ผล จะมีมากแค่ไหน ไม่นาน ทั้งต้น ทั้งผล ก็จะต้อง
ล้มเหี่ยวเฉาและตายไปในที่สุด

ความกตัญญูอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ เหมือนกับ
การทำเพราะจำยอม เราจำใจทำ ทำตามหน้าที่ เราก็จะไม่มี
ความสุข เมื่อกตัญญูแล้วต้อง “รู้คุณ” ด้วย รู้คุณค่าของสิ่งที่
เราทำ รู้บุญคุณของความกตัญญู นั่นจึงเป็นการใส่ใจรากเหง้า
ของชีวิตของเราอย่างแท้จริง

แสดงเทศนาในงานทอดกฐินปี ๒๕๕๗

พระอาจารย์เจริญเมตตาสัตว์

บิณฑบาตกับชาวเขาเผ่ามูเซอ

บิณฑบาตขณะตรึงศัฒาขาว อ.งาว จ.ลำปาง

อยาก

มี มันไม่ทุกข์หรอก เพราะว่า อยากมี มันจึงเป็นทุกข์
 เป็น มันไม่ทุกข์หรอก เพราะว่า อยากเป็น มันจึงเป็นทุกข์
 ได้ มันไม่ทุกข์หรอก เพราะว่า อยากได้ มันจึงเป็นทุกข์
 สุข มันไม่ทุกข์หรอก เพราะว่า อยากสุข มันจึงเป็นทุกข์
 รู้ มันไม่ทุกข์หรอก เพราะว่า อยากรู้ มันจึงเป็นทุกข์
 เพราะมี ความอยาก มันจึงเป็นทุกข์

ถูกผิด เป็น ปุ่ทุชน

เหตุผล เป็น ปัญญาชน
 เข้าใจ ใ้ใจ มั่นใจ วางใจ ปล่อยวาง เป็น อริยะชน

ธรรมะ ๕ นิ้ว

นิ้วโป้ง คือ ความดีเยี่ยม

นิ้วชี้ คือ ชี้สั่งการงานชอบ

นิ้วกลาง คือ มีความยุติธรรม

นิ้วนาง คือ มีความอ่อนน้อมถ่อมตน

นิ้วก้อย คือ การรู้จักให้อภัย

มือเรานี้ก็เป็นธรรมสอนใจคนได้เหมือนกัน

คนจะล่วงทุกขีได้ด้วย..

วิริยนะ ทุกขมะ เจติ

คนจะล่วงทุกขีได้ด้วย “ความเพียร”

ไม่มีนะ คนจะล่วงทุกขีได้ด้วย “ความรู้”

พระพุทธเจ้าสอนให้ ปฏิบัติ ให้มาก ไม่ใช่ ศึกษา ให้มาก
เราว่ามันยาก แท้จริงแล้วมันไม่ยากเท่าไรหรอก ยากเพราะ
ความเพียรของเรามันไม่ถึงต่างหาก เข้าใจมั๊ย..

ศรียาเรียเมตไตรโย

ศรี คือ ผู้มีศีล

อารียะ คือ พระอารียะเจ้า

เมต คือ ผู้ที่มีความเมตตา

ไตรโย คือ ผู้ที่ยึดมั่นในพระรัตนตรัย

โย คือ การเริ่มต้นดี

เราไม่ได้พูดถึงพระศรียาเรียเมตไตรโย ที่ตำรากล่าวไว้ว่า
จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ต่อไป

แต่นี่คือความหมายของคำว่า ศรียาเรียเมตไตรโยใน
ปัจจุบันธรรมนี้

ไม่ต้องรอถึงพระพุทธเจ้าองค์ต่อไป ซึ่งไม่รู้ว่าจะอีกนาน
แค่ไหนจะมาตรัสรู้ แต่ถ้าเราทำใจในปัจจุบันของเราให้มี
ศรียาเรียเมตไตรโยแล้ว เราก็ไม่จำเป็นต้องรอพระพุทธเจ้าองค์
ต่อไป ชีวิตเราก็จะมีแต่ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองในปัจจุบัน
ธรรม นี้อย่างแน่นอน

สูญกัลป์ ภทรกัลป์ ในใจคน

ถ้าว่าตามตำรา สูญกัลป์ คือ ช่วงเวลาอันยาวนานที่ พระศาสนาสิ้นสูญจากโลกนี้ไป ภทรกัลป์ คือช่วงเวลาอัน ยาวนานที่ศาสนายังรุ่งเรืองดีอยู่ ซึ่งเวลาปัจจุบันที่เราอยู่กัน ตอนนี ก็ถือเป็นช่วง ภทรกัลป์

แต่ช่วงเวลานี้ก็เป็นสูญกัลป์ได้เช่นกัน เพราะ ศาสนา จะเสื่อม ก็เสื่อมในหัวใจคน หากเราทำจิตใจให้เป็นอกุศล ไม่ทำคุณงามความดี ก็เรียกได้ว่า ศาสนาหมดความรุ่งเรือง และได้สูญสิ้นไปจากจิตใจของคนนั้นๆ เกิดเป็นสูญกัลป์ในจิตใจ ของคนนั้นๆ นั่นเอง

ถ้าหากว่าความตายมาบังเกิด ก็ถือเป็นโมฆะที่ได้เกิด มาเป็นมนุษย์ ที่นี้อาจจะได้เจอ สูญกัลป์ ของจริง และจะได้ เวียนว่ายตายเกิดมาเป็นทุกข์ไม่รู้จักจบสิ้นแน่นอน

ว่ายนํ้าให้ว

มนุษย์เราเกิดมาเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร เปรียบ เหมือนกับเราว่ายนํ้าอยู่ในอ่างขนาดใหญ่ที่มีกระเช้ไล่ตามเรา กระเช้เปรียบเหมือนกิเลส ที่ไล่กัดกินหัวใจของเราตลอดเวลา ตายแล้วก็เกิดมาให้มันกินเรื่อยๆ เราจึงต้องเร่งว่ายนํ้าหนีให้ เร็วที่สุด การทำคุณงามความดี ให้ทาน รักษาศีล หมั่นเพียร ภาวนาก็เปรียบเหมือนการว่ายนํ้าหนี นั่นเอง เมื่อไหร่ก็ตาม ที่เราหนีขึ้นฝั่งได้แล้ว มันก็หมดสิทธิ์ทำร้ายเราได้อีกต่อไป กระเช้ไม่ได้ตายไปไหน กิเลสก็ยังไม่ได้โดนทำลาย มันก็ยัง คะนองอยู่แต่ในนํ้า ไม่สามารถกัดกินจิตใจของเราซึ่งอยู่ในที่ที่ ปลอดภัยแล้วได้อีกตลอดไป นั้นย่อมนับได้ว่า เราหลุดพ้นออก จากวัฏสงสารแล้ว

บุญ - บาป

“บุญ” คือ สภาพที่ทำให้ใจหมดจด เข้มแข็ง ไม่มีโทษ ขณะทำ ให้ผลเป็นความสุข

“บาป” ทำเพราะใจคิด บาปเป็นพิษ เพราะใจจำบาป เป็นกรรม เพราะระลึกได้

กลัว

คนเรามักกลัวสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น กลัวความมืด กลัวสิ่งที่อยู่ในภพภูมิอื่นๆ กลัวชีวิตหลังความตาย เราจึงควร ฝึกสติให้มีความมั่นใจ เพื่อวาระสุดท้าย จิตจะได้ไปสู่สุคติ อย่าบ่นบอกว่าไม่มีเวลา เพราะเมื่อวันนั้นมาถึง เวลาของท่าน ก็จะไม่อยู่แล้วจริงๆ

“ทางนรกกลัวอย่าไป ทางพญายออย่าท้อ..เข้าใจมั๊ย..”

ความงาม ๓ ประการ

ความงาม ๓ ประการ ที่เราควรจะน้อมนำเข้ามาอยู่ใน ใจของเรา

อาทิกัลยานัง งามในเบื้องต้น งามด้วยการให้ทาน

มัชฌกัลยานัง งามในท่ามกลาง งามด้วยการรักษาศีล

परियอสานะกัลยานัง งามในที่สุด งามด้วยการภาวนาโดยใช้ปัญญา

นี่เป็นความงามที่คงทนถาวรที่สุด เป็นความงามที่ไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลา

บาร์มีเกา

แต่ละคนสั่งสมวาสนาบาร์มีเกาไม่เท่ากัน ทำให้ใช้เวลา ในการปฏิบัติได้ผลช้าเร็วแตกต่างกัน เพราะพระพุทธานุชา นั้น เน้นการกระทำ ความอดทนพากเพียรพยายามสุดกำลัง ที่เรามี ไม่ได้เน้นเรื่องวาสนาบาร์มีเกา

ดังนั้น ไม่ต้องสนใจว่าเราจะมีวาสนาสั่งสมมามากน้อย แค่ไหน แต่ขอให้เพียรพยายามให้สุดกำลังใจของเรา และเพียร ให้ถูกทาง ก็จะได้เจอผลสำเร็จที่ล้ำค่าอย่างแน่นอน

ตามโลกไม่เห็นธรรม มีธรรมเห็นทั้งโลก

เจริญ มันก็ทำให้เราดีดึ้น เสื่อม มันก็ทำให้เรา เตื่อตร้อน เราจะเอาเจริญหรือเสื่อมล่ะ ไม่เอามันทั้งคู่อยู่ กลางๆ นี่แหละ เราเห็นกระแสโลก แต่จะไม่ตามกระแสโลก เห็นน้ำไหลหลากผ่านมา เราก็ออกมายืนดูบนฝั่ง จะกระโดด ลงไปกับเขาทำไมล่ะ

ลัมตอนหนุ่ม ดีกว่าลัมตอนแก่

คนหนุ่มสาว ร่างกายยังแข็งแรง ควรจะพาร่างกายมา
ประกอบคุณงามความดีบ้าง ตอนแก่เดินไม่ไหว ก็อยากจะมาวัด
มันก็ลำบาก ปวดแข้งปวดขาจะให้นั่งภาวนาก็ทำไม่ไหว
คนหนุ่มสาว มีกำลังที่จะทำ กลับเที่ยวเล่นสนุกสนาน

คนหนุ่ม เพียรภาวนาข้อแท้ จะลัมบ้างก็ยังลุกไหว
เดินจงกรมนั่งภาวนา ปวดขาก็ยังอดทนไหว พักแล้วก็ยังมี
กำลังไปต่อ พอแก่มาก็เลื่อยยังท่วมหัวใจ ทุกข์มากจะมาวัด
ก็ไม่ไหว นั่งภาวนาก็ปวดขา เดินจงกรมก็จะลัม ตาก็มอง
ไม่เห็นทาง หูฟังเทศน์ก็ไม่ชัด ทุกข์แค่นี้ทนก็แทบจะปรับปรุง
แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

นี่แหละ ลัมตอนหนุ่ม ดีกว่าลัมตอนแก่

รับออกจากกันเหว

บุคคลทั่วไปมีอยู่ ๒ ประเภท คือ คนที่อยู่ในถ้ำมืดมืด
กับคนที่อยู่กันเหว

คนที่ไม่สนใจธรรมะเลย เปรียบเหมือนคนที่อยู่ในถ้ำ
มืดมืด ทั้งอัปสัน มีอันตราย ทั้งงู ทั้งเสือ และอากาศที่ไม่ดี
ต่อสุขภาพ

คนที่สนใจปฏิบัติธรรม เปรียบเหมือนคนที่กำลังออก
จากถ้ำมาอยู่ที่กันเหว แล้วกำลังจะหาทางปีนป่ายขึ้นไปจาก
กันเหว เพราะอยู่ด้านล่างแม้จะพอเห็นแสงสว่าง ก็ยังถือว่า
ไม่ปลอดภัย เตี้ยวน้ำปากก็ไหลบ่า เตี้ยวก็นตก

คนที่อยู่กันเหวต้องพยายามปีนป่ายขึ้นมาสู่ความ
สามารถ โดยอาศัยคนที่อยู่ข้างบนคอยบอกทาง ว่าหินก้อน
ไหนเหยียบแล้วไม่ลื่น เถาวัลย์ตรงไหนเกาะได้ คนที่คอยบอก
ทางด้านบน ก็เปรียบเหมือนครูบาอาจารย์นั่นเอง บางคนอยู่
ด้านล่างพูดได้หมดทุกอย่างว่าต้องขึ้นทางไหน แต่ตัวเองก็ยัง
จมอยู่กันเหว

ให้เชื่อฟังคนที่สำเร็จแล้ว ที่อยู่ด้านบนและตั้งใจ
ออกแรงปีนขึ้นมายกตนเองให้พ้นภัย อย่ามัวแต่ชี้เกียจ หรือ
ถกธรรมवादภูมิกันอยู่ด้านล่างเลยมันจะไม่ถึง

หาปัน ปัญหา

เมื่อเราประกอบสัมมาอาชีวะและ “หา” ทรัพย์มาได้แล้ว
เราก็ควรจะ “ปัน” ออกไป เป็นการ “หา-ปัน” เช่นนี้ไปเรื่อยๆ

ในทางจิตใจก็เช่นกัน เมื่อ “หา” ความสุขได้แล้วก็หัน
“ปัน” ออกไปเผื่อแผ่ให้คนอื่นมีความสุขบ้าง

หากเราไม่ทำแบบนี้ ผลของมันก็จะไปในทางตรงข้าม
คือ เกิด “ปัญหา” ขึ้นมาแทน

$$๑ + ๑ = ๒$$

ในการเดินทาง ก้าวแรก และก้าวต่อมา จนถึงก้าว
สุดท้ายล้วนมีความสำคัญทุกๆ ก้าว แต่เมื่อถึงจุดหมายแล้ว
รอยเท้าจะมีมากเท่าไรก็ทิ้งมันให้หมด เปรียบ $๑ + ๑ = ๒$

เลข ๑ ก็มีความสำคัญ ที่ทำให้ได้คำตอบคือเลข ๒
แต่เมื่อรู้ชัดแจ้งด้วยตนเองแล้วว่า $๑ + ๑ = ๒$ จริงๆ
เราก็วางมันลง ไม่เอาทั้งเลข ๑ และ เลข ๒ แค่นี้เอง

เจริญเมตตาข้ามคืนงานวันเพรตพลี

งานบุญช้างคุณหลาน

พิธีแกะสลักพระพุทธรูปริยะสุวรรณภูมิ

ปฏิบัติธรรม ณ ถ้ำผาไท

อยู่คนเดียว นั่งคนเดียว ใจดวงเดียว ทำเรื่องเดียว สุขคนเดียว ลงมือทำเลย

เวลาภาวนานั้น ถึงแม้จะมีคนมาก หลับตาลงให้คิดว่า เรานั่งอยู่คนเดียว เท่านั้น อยู่กับใจของตนเอง ใจก็ให้ทำแค่ เรื่องเดียว คืออยู่กับคำปริกรรม พุทโธ เท่านั้น ไม่ต้องไปคิดถึง บ้าน คิดถึงลูก คิดถึงสามี ภรรยา ใจมีดวงเดียวให้ทำหน้าที่ ที่ละอย่าง กลับบ้านไปจึงจะมีหน้าที่เป็นพ่อ เป็นแม่ ก็ค่อย ทำให้มันสมบูรณ์ทีละอย่าง ตอนนี้มีหน้าที่ภาวนาก็ทำภาวนา ให้มันสมบูรณ์ กลับไปบ้าน ก็ค่อยทำหน้าที่ที่บ้านให้สมบูรณ์ อยู่ที่ทำงานก็ทำใจให้อยู่ในหน้าที่เพียงที่ทำงานอย่างเดียว คนที่ทำได้แบบนี้ จะประสบความสำเร็จในทุกๆ เรื่องที่ทำ

จะเป็น อึ่ง หรือ ม้า

เราลองสังเกตดูเวลาที่ม้าวิ่ง มันมองตรงไปข้างหน้าและวิ่งอย่างเดียว ไม่ได้สนใจซ้ายขวา ขณะกำลังวิ่งแม้ยังไม่ถึงจุดหมาย สิ่งที่ได้ก็คือ พละกำลังและกล้ามเนื้อที่แข็งแรง อีกทั้งยังมีนายม้าคอยสั่งการ ไม่ให้วิ่งออกนอกเส้นทาง

ส่วนอึ่งนั้น นอกจากจะอยู่เฉยๆ ไม่ออกแรงวิ่งไปไหนแล้ว ยังเอาตนเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น พองตนเองให้ใหญ่ คอยอวดภูมิว่าตนเหนือกว่าใคร สุดท้ายก็ต้องแตกตาย พ่ายแพ้ให้ตนเอง

เรามาปฏิบัติธรรม ก็ให้เลือกเอาว่าจะเป็นอึ่งหรือม้า

กระจกส่องใจ น้ำใสเห็นเงา

เวลาเราส่องกระจก คนข้างในจะดูสวยหรือไม่ อยู่ที่ตัวคนส่อง ไม่ได้อยู่ที่กระจก ต่อให้กระจกนั้นจะสกปรกมากเท่าไร ถ้าตัวเราสวยดีอยู่แล้ว มันก็ดูแย้แค่นั้นในกระจกบานนั้นบานเดียวเท่านั้น

กระจกที่สกปรกนั้นก็เปรียบเหมือนผู้อื่นที่มองเรานั้นเอง บางครั้งคนอื่นมองว่าเราไม่ดี แทนที่เราจะหันกลับมามองตัวเราแล้วแก้ไขตนเอง เรากลับพยายามจะไปเช็ดกระจก โดยการไปแก้ไขที่คนอื่น

ต่อให้เช็ดกระจกบานนั้นจนสะอาด แล้วบานอื่นๆ ละต้องไปไล่เช็ดจนหมดเลยหรือ ออกแรงไปไล่เช็ดกระจกสุดท้ายตัวเราก็ก็นั่งอยู่ แต่ถ้าตัวเราสวยดีอยู่แล้ว ใจเราสมบูรณ์อยู่แล้ว กระจกที่ส่องจะสกปรกสักเท่าไร เราก็ไม่วุ่นวายใจ

กระจกที่สะอาดนั้นก็เปรียบเหมือนวิญญูชนหรือนักปราชญ์ทั้งหลาย บุคคลเหล่านี้ย่อมมองเห็นข้อบกพร่องของเราได้ถูกต้อง หน้าที่ของเราก็คือแก้ไขตัวเราให้ดีขึ้นตามข้อบกพร่องที่เห็นในกระจกใส่นั้นเอง

น้ำใสเห็นเงา เป็นอย่างไร เวลาเราอยากมองเห็นเงาตัวเองในน้ำ เราต้องรอให้น้ำนิ่งสงบก่อน ถ้าน้ำกระเพื่อมอยู่เราก็เห็นเงาของเราไม่ชัดเจน เศษฝุ่นเศษอะไรติดหน้าก็

มองไม่เห็น น้ำที่ขุ่นอะไรอยู่ในน้ำบ้างก็ไม่รู้ การภาวนาเช่นเดียวกัน ใจยังไม่สงบเลย จะใช้ปัญญาพิจารณาอะไร มันก็ทำได้ไม่ดี เราจึงควรทำใจเราให้สงบเหมือนน้ำนิ่งก่อน เมื่อน้ำนิ่งสงบแล้ว มีอะไรที่อยู่ในน้ำเราก็ก็นเห็น เงามของเราก็ก็นเริ่มเห็นชัด ถึงตอนนั้นจึงค่อยใช้ปัญญาพิจารณาต่อไป

ใช้แก้วใสใส่น้ำใส

การทำบุญให้เกิดบุญกุศลหนุนนำ ควรทำจิตใจให้เป็นบุญจริงๆ ไม่ฟุ้งซ่านแผ่สายไปเรื่องอื่น จิตใจไม่ขุ่นมัวขณะทำสังฆกรรม วาจา ใจ เหมือนกับแก้วน้ำ ให้เราล้างแก้วให้สะอาดเสียก่อนที่จะเติมน้ำสะอาดลงไป เมื่อเราเติมน้ำเราก็ก็นได้ดื่มน้ำที่สะอาดจริงๆ

หมั่นทำอย่างนี้ทุกๆ วัน จิตใจก็จะผ่องใส ได้ลิ้มรสของธรรมทุกๆ วัน

เห็นทุกรายละเอียด แต่ไม่เก็บทุกรายละเอียด

ผู้ที่กำลังเดินทาง ระหว่างที่เรากำลังเดินทางไปสู่จุดหมาย เราจะเห็นสองข้างทางว่ามีอะไรบ้าง แต่จุดหมายปลายทางเท่านั้นที่เราต้องการจะไปให้ถึงสองข้างทางจะมีอะไรบ้าง ไม่ใช่ที่เราไม่เห็น เห็นแต่ไม่ใส่ใจ ร้านค้าก็รู้ว่าเป็นร้านค้า เป็นปั๊มน้ำมันก็รู้ แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ว่า ภายในมีอะไรบ้าง มัวแต่สนใจเก็บทุกรายละเอียด จะทำให้ไปถึงจุดหมายล่าช้า มีหน้าช้าบางคนมัวแต่หลง สนใจในรายละเอียดสองข้างทาง จนลืมจุดหมายปลายทางที่จะไป

การภาวนาก็เช่นเดียวกัน จุดหมายปลายทางเพื่อถอดถอนกิเลสภายในใจ หรืออย่างน้อยก็เพื่อให้เกิดความสงบร่มเย็นกับจิตใจ ระหว่างทางอาจเจอแสงสีหรือภาพนิมิตต่างๆ ผู้ภาวนาที่มัวแต่หลงเพลินไปกับสิ่งเหล่านี้ ก็เปรียบเหมือนคนที่มัวแต่จอดแวะข้างทางนั่นเอง

ส่วนมะม่วง

มัวแต่สนใจไปดูสวนมะม่วงของคนอื่น มัวแต่เก่งบอกให้เขาใส่ปุ๋ย พรุนดิน รดน้ำ ของตนเองไม่ดูแล นานวัน จนสวนมะม่วงของคนอื่น ดก ขายดี มีกำไร ของตนเองเป็นมะม่วงลีบเหมือนเดิม คนอื่นเห็น เขาก็ไปรุมสวนที่สมบูรณ์นั้น สุดท้ายเจ้าของสวนมะม่วงที่เราช่วยบอกวิธีการอย่างดี เขาก็แบ่งมาให้เราอย่างมากก็แข่งสองแข่ง

ให้สนใจดูแลจิตใจของตนเองให้ดีก่อน อย่าเพิ่งสนใจอยากรู้เรื่องของคนอื่นเลย เข้าใจมั๊ย..

ก่อนจะรู้จัก

ก่อนจะรู้จัก วาง ให้รู้จัก ยก ก่อน
การจะรู้จัก พลังจิต ให้รู้จัก กำลังใจ ก่อน
ก่อนจะรู้จัก นิพพาน ให้รู้จัก การให้ทาน ก่อน

บางคนศึกษามาก พอรู้ว่า ที่สุดของธรรมะ คือการปล่อยวาง ทีนี้ก็ไม่เอา ไม่เชื่อฟังอะไรอีกแล้วเหมือนเด็ก ป.๑ เพิ่งเริ่มอ่านหนังสือได้ ก็ไปอ่านตำราของปริญญเอกแล้ว มันก็ไม่เข้าใจ แต่จำมาพูดตามได้อยู่ ให้ไปสอบจริงมันก็สอบตก เพราะไม่ได้ทำหน้าที่ของตนเองคือศึกษาและทำความเข้าใจ ในวิชาของ ป.๑ ให้จบก่อน

เหมือนกับมีน้ำตั้งอยู่ด้านหน้าเรานี้แหละ เห็นอยู่แต่ยังไม่ได้ทันยกมาดื่มเลยนะ แล้วก็บอกว่าที่ไม่ยกมาดื่มเพราะปล่อยวาง วางไปแล้วทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ ยกขึ้นมาดื่มเลย แบบนี้มันก็ยังกระหายเหมือนเดิมนั้นแหละ

การปล่อยวางที่ถูกต้อง คือ การออกแรงยกแก้วน้ำ แก้วนั้น แล้วก็ดื่มให้หมดแก้ว เราก็จะสดชื่น เหมือนจิตใจที่ได้สัมผัสรสชาติแห่งธรรมแล้ว น้ำที่เข้าไปดับกระหายก็เหมือนธรรมะ นั่นเอง

สุดท้ายแล้วเราก็ วางแก้วน้ำในมือ ไม่ยกไม่ถือไว้ให้มันหนักอีกต่อไป เช่นเดียวกับการเรียนรู้ชั้น ๕ ในพระพุทธ

ศาสนา เราต้องพิจารณาด้วยปัญญาว่าชั้น ๕ เป็นทุกข์จริงๆ ที่ต้องแบกต้องหาม อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้จริงๆ หรือไม่ เมื่อพิจารณาเห็นจริงตามที่พระองค์สอนแล้วจึงปล่อยวาง

นี่คือ การปล่อยวาง ที่แท้จริงของพุทธศาสนา

ก่อนจะรู้จัก วาง จึงต้องรู้จัก ยก ก่อน แบบนี้...

ก่อนจะรู้จัก พลังจิต ให้รู้จัก กำลังใจก่อน

บางคนสนใจแต่พลังจิต เพราะรู้ว่า มันทำเรื่อง อัจฉริยะ ได้หลากหลาย แต่ไม่สนใจ กำลังใจก่อน พอเจอทุกข์ เข้ากับตัว ต่อให้มีพลังจิต จะช่วยอะไรได้ กำลังใจจากใจตนเอง คือสิ่งสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดๆ

คนที่อยากจะมีพลังจิต แต่ไม่สนใจเรื่อง กำลังใจ หรือ พลังใจก่อน จึงแทบจะไม่มีค่าอะไรเลย อีกทั้งพลังจิตของแท้ ก็เกิดจากจิตที่ตั้งมั่น ซึ่งก็ต้องเริ่มจากกำลังใจที่มีพลังหนัก แน่นมั่นคงของตนเองนี่แหละ

ก่อนจะรู้จัก นิพพาน ให้รู้จักการ ให้ทาน ก่อน

การให้ทาน เป็นการเริ่มต้นที่สำคัญ เป็นเครื่องน้อมนำ ความสุขทางใจ ท่านจึงสอนอย่างเป็นขั้นเป็นตอนว่า ทาน ศีลภาวนา คนที่ยังไม่รู้จักการให้ทาน การรักษาศีลเลย จะมาภาวนาก็กายลำบาก แค่เรื่องการให้ทานเป็นบุญจริงๆ ยังไม่เข้าใจกัน บางคนให้ทานเพราะหวังผลบุญ บางคนให้ทาน เพราะอยากกรวย บางคนให้ทานแบบไม่เต็มใจให้ บางคน

ให้ทานเพราะคนอื่นพาทำ บางคนให้ทานเพราะต้องการแข่ง กับคนอื่น บางคนให้ทานเพราะอยาก让别人ชื่นชม บางคน ให้ทานแล้วตัวเองไม่มีจะกิน บางคนให้ทานแล้วระลึกผลทาน ตัวเองไม่ออก แค่เรื่องทาน ก็ต้องพูดกันทำความเข้าใจกันยืด ยาวแล้ว อย่าเพิ่งพูดถึงนิพพานเลย

พอดี

“พอดี” พอไม่ดี เคยได้ยินบ้างไหม

เพราะว่า “พอ” มันถึง “ดี”

คนดีมักพอ คนไม่พอมักไม่ดี

ปิ้งปลา

การภาวนาก็เปรียบเหมือนการปิ้งปลาเนื้อแหละ ไฟที่มันเผาปลาเราก็ต้องพลิกซ้ายพลิกขวา พลิกซ้ายพลิกขวาให้มันสุกเสมอกัน มันก็คงเปรียบเหมือนว่าการปฏิบัติ ถ้าเปรียบเหมือนศีล สมาธิ ปัญญาที่ต้องเสมอกัน ปัญญามากสมาธิเข้าไปไม่ได้ สมาธิแน่นหนักปัญญาไม่เกิดไปไม่ได้ ปัญญามีแต่ไม่รักษาศีลไปไม่ได้ แสดงว่าก็ต้องให้เสมอกัน เหมือนกับเราเอาปลามาปิ้งนี้แหละ ต้องพลิกข้างซ้ายข้างขวาให้มันสุกเสมอกัน เวลามันเสมอกันแล้วมันก็คลุกเคล้าเข้ากันเป็นอันเดียวกันได้ ท่านเลยเรียกว่า ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นไตรสิกขา

สนทนาธรรมกับพระชาวต่างชาติ

แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียน

นำลูกศิษย์ชุดงค์

เหยียบตะปูให้ดังออก

คนที่ขับรถยนต์ไปเหยียบตะปูโดยที่ไม่รู้ตัว ลมยางจะรั่วซึมออกมาเสมอ แต่รถก็ยังขับได้อยู่ เปรียบเหมือน คนที่ทำความชั่วแล้วกรรมยังไม่ส่งผลนั่นเอง แม้ชีวิตคนนั้นจะยังไม่เจอกับผลกระทบที่ร้ายแรง แต่ความชั่วนั้นก็จะคอยบั่นทอนความเจริญรุ่งเรืองอยู่เสมอ

คนที่รู้ตัวและสำนึกผิด เปรียบเหมือน คนที่ต้องผินใจดึงตะปูตัวนั้นออกมา ปะยาง ซ่อมแซม หรือ เปลี่ยนยาง ต้องใช้เวลาในการถ่ายถอน รถต้องหยุดวิ่งไปช่วงเวลาหนึ่ง

อย่างไรก็ตามย่อมปลอดภัยกว่าคนที่เหยียบตะปูแล้วลมยางรั่วซึมออกไปเรื่อยๆ ไม่รู้จะไปประสบอุบัติเหตุวันไหน ถึงวันนั้นคนที่สำนึกผิดและปรับปรุงตนเองได้ก็วิ่งไปไกลแล้วเข้าใจมั๊ย...

หยุดเพื่อดู

สมณะเปรียบเหมือนการหยุด วิปัสสนาเปรียบเหมือนการดูหากเราขับรถอยู่ เราอยากอ่านป้ายเล็กๆ ข้างทาง ก่อนดูเราต้องหยุดก่อน ไม่เช่นนั้นก็อ่านไม่ทัน ดูไม่รู้เรื่อง เราหยุดก็เพื่อดูเช่นกัน หยุดเฉยๆ ไม่ดูก็ไม่ได้ ไม่มีประโยชน์ สมณะกับวิปัสสนา จึงเป็น ๒ สิ่งที่ควบคู่กัน แยกออกจากกันไม่ได้ ก่อนจะวิปัสสนาได้ก็ต้องมีสมณะก่อนเช่นกัน กว่าคนจะเขียนหนังสือ เรียงประโยค ผสมคำได้ คล่องแคล่ว ก็เกิดจากการเขียน ก.ไก่ ถึง ฮ.นกยูง จนคล่องแคล่วก่อนนั้นแหละ

ถนน ๒ สาย จะไปทางไหนดี

จะไปไม่ถึงถ้าไปทางลาดยาง จะไปปล่อยวางให้ไปทางลูกรัง ในการปฏิบัตินั้นมี ๒ ทางให้เลือก

๑ ทางเรียบสบาย แต่มักจะมีสิ่งล่อใจให้เราแวะเรื่อยๆ ทำให้ตายกลางทางไปไม่ถึงจุดหมาย

๒ ทางขรุขระยากลำบาก ซึ่งทำให้เราต้องคอยระมัดระวังและมีสติอยู่ตลอดเวลาต้องใช้ความเพียรพยายาม แต่ก็ทำให้ถึงจุดหมายในที่สุด

ถอดจิต

คนที่ถอดจิตเก่ง ไม่ใช่พระหรอก คนที่ถอดจิตเก่งคือญาติโยมต่างหาก ตัวนั่งอยู่ตรงนี้ แต่จิตใจนี้ เต็มไปด้วยถอดจิตกลับไปหาลูกที่บ้าน ถอดจิตไปทำงาน ถอดจิตไปอยู่กรุงเทพ

พระท่านไม่ได้ถอดจิต ท่านใช้การกำหนดดู ซึ่งกว่าจะทำอย่างนั้นได้ ก็ต้องเกิดจากความเพียรฝึกสติมาอย่างหนัก ถ้าอยากทำได้เราก็ต้องเร่งภาวนา พุทโธ ลงที่จิต จะได้มีสติ ไม่ถอดจิตออกไปเรื่อยเปื่อย เข้าใจมั๊ย..

ก่อนหินกับใบไม้

ก่อนหินโยนลงน้ำหนักจมลงลึก ใบไม้โยนลงน้ำเบาอยู่เหนือน้ำ น้ำเปรียบเสมือนปัญหาที่ยังลึกในจิตใจคน ใบไม้เปรียบเสมือนใจคนที่อยู่เหนือปัญหา แก้ไขทุกอย่างได้ นำมาสอนใจเรา อย่าให้จิตใจหนักเหมือนกับก่อนหิน ยิ่งตกลงลึกก็ยิ่งทุกข์ ทำตัวให้เหมือนกับใบไม้ สบายกายสบายใจ ปลอดภัยไร้กังวล เข้าใจมั๊ย..

ขี้ที่เหม็นที่สุด

ขี้คน.. ขี้คนนี่กดชักโครกเอาน้ำราด ก็หายเหม็นแล้ว

ขี้ควาย.. ขี้ควายนีหาทรายหาฟางมากลบ ก็หายเหม็นแล้ว เอาไปทำเป็นปุ๋ย ทำให้ต้นไม้เติบโตได้อีกต่างหาก

ขี้ไกรธ.. ไม่รู้จะเอาอะไรมากลบ ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้เพราะมันร้อน

ขี้เกียจ.. ยิ่งกว่าขี้ควายอีกนะ ขี้ควายเขายังเอาไปรดน้ำพรวนดินได้ ขี้เกียจ จะเอาไปรดอะไรได้ มีแต่กินกับนอน ไม่มีใครอยากได้เป็นสามี ภรรยา ไม่มีใครอยากเอาไปเป็นลูกจ้าง ลองคิดดูว่าอะไรจะเหม็นกว่ากัน

ขี้สงสัย.. เจออะไรก็สงสัยไปหมด นี่ก็ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้เพราะเขาเบื่อที่ต้องคอยตอบ

ขี้โลก.. มีแต่คนออกห่าง เพราะเขากลัวจะโดนขอ เขากลัวจะโดนเอาเปรียบ

ขี้เมา.. ภายนอกยังเหม็นแล้ว ภายในไม่ต้องพูดถึงสารพัดขี้มีอยู่ในตัวคนขี้เมานี้ ขี้โลก ขี้ไกรธ ขี้หลง มีครบในตัวคนขี้เมาทั้งหมด

ขี้กลัว.. นี่ก็ไม่มีใครอยากพาไปไหนมาไหนด้วย เพราะพึ่งพาอะไรไม่ได้

คนขี้โลก คนขี้ไกรธ คนขี้หลง ต่อให้อยู่ไกลแค่ไหน แค่นี้คิดถึงก็เหม็นขึ้นมาทันทีแล้ว เราจึงควรพิจารณาตนเอง อย่าทำตนให้เป็นสิ่งที่เหม็นอย่างนั้น

ไฟไหม้ฟาง ไฟไหม้ถ่าน

สมาธินอกพระพุทธศาสนานั้นเปรียบเหมือนกับไฟไหม้ฟาง ติดไฟง่าย คือ ทำอย่างไรก็ได้ ขอให้จิตสงบไวๆ ไหม้แรง คือ ชอบเอาไปใช้ในทางที่ผิด เช่น สะกดจิตของผู้อื่นใช้ในทางอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่างๆ ให้คนหลงมกมาย มอดเร็วคือ เมื่อใช้ในทางที่ผิด ก็มีทางเสื่อมของสมาธิได้ง่าย

สมาธิของแท้ในพระพุทธศาสนานั้น เปรียบเหมือนกับไฟไหม้ถ่าน ถ่านนั้นมีกระบวนการทำยุ่งยาก คือ ต้องใช้ศรัทธาในการทำ กว่าจะติดก็ยาก คือ ต้องใช้ความอดทนเพียรพยายาม ค่อยๆ ก่อไฟ ทีละเล็กทีละน้อย มอดช้า ไม่ดับสนิท คือ ใจตั้งมั่นเป็นสมาธิได้นาน ใช้ประโยชน์หุงหาอาหารได้เต็มที่ อีกทั้งจะเอากลับมาใช้ใหม่ก็ได้ เขี่ยนิดๆ หน่อยๆ ก็พร้อมก่อไฟใหม่ คือ สมาธิไม่เสื่อม เมื่อทำจนชำนาญ หากต้องการเข้าสมาธิ เพื่อใช้ประโยชน์จากสมาธิ ก็สามารถทำได้ง่าย

เราอยากจะเป็นไฟไหม้ฟาง หรือ ไฟไหม้ถ่าน ถ้าอยากจะเป็นไฟไหม้ถ่าน ก็ขอให้มีความอดทน เพียรพยายาม ภาวนาพุทธโธให้ต่อเนื่อง เข้าใจมัย..

เมาเหล่า เมาธรรม

คนเมาธรรมนั้น แตกต่างกับคนมีธรรม คนเมาธรรมมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน สนทนากันเรื่องของคนอื่น คนนั้นดีอย่างนี้ คนนี้ไม่ดีอย่างนั้น มาวัดก็นินทาคนที่บ้าน พอกลับไปที่บ้าน ก็นินทาพระที่วัด บางคนเป็นคุณหญิง คุณนาย ก็ไปนั่งร่วมกับกลุ่มคุณหญิงคุณนายด้วยกัน บางคนก็อิจฉาผู้อื่น คอยจ้องพุดจาประชดประชัน บางคนก็นั่งร้องไห้น้อยเนื้อต่ำใจในวาสนาของตนเอง

คนเมาธรรมอีกประเภทก็คือ พวกปฏิบัติธรรมทุกที่รู้จักทุกวัด มีงานบุญที่ไหนไปหมด แล้วก็กลับไปตู่คนที่บ้านว่าไม่เอาไหน ไม่รู้จักเข้าวัดเข้าวา จะแตกต่างอะไรกับคนเมาเหล่า เคยไปทุกร้าน แล้ววิจารณ์ว่าร้านนั้นร้านนี้บรรยากาศดีอย่างไร ดูสภาพแล้วไม่แตกต่างอะไรกับคนเมาเหล่าเลย คนเมาเหล่ายังพอมีเวลาสร้างได้ คนเมาธรรมนั้นไม่สร้าง เพราะคิดว่าตนเองเป็นคนดี ยังดีอยู่ ยังเข้าวัดดีอยู่

เรามีโอกาสเข้าวัดแล้ว อย่าทำตัวเป็นคนเมาธรรมต้องฝึกตนเองให้เป็นคนมีธรรม จึงจะเป็นความดีไม่เกิดโทษอย่างแท้จริงให้สาธุชนจำไว้ให้ดี ๆ นะ

งานถวายที่ดินที่พัทลุง

นำลูกศิษย์พระ เณร ญาติโยม ชุติวงศ์

ความรู้ท่วมปัญญา

คนเมืองทุกวันนี้มีความรู้ท่วมปัญญา ปัญญาเปรียบเหมือนตัวบ้านให้เราได้พักอาศัย ความรู้เปรียบเหมือนทรัพย์สมบัติที่มีในบ้าน

คนที่มีความรู้ท่วมปัญญาเปรียบเหมือนคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายมหาศาลจนล้นบ้าน จนตัวเองไม่มีที่นอน ตัวเองไม่มีที่นั่งเล่น จะเดินไปไหนติดทรัพย์สมบัติหมด กลายเป็นคนมีทิฐิมานะมาก ใครสอนอะไรไม่ได้ เพราะอะไรๆ ก็รู้ไปหมด ก็จะคอยค้านว่าแบบนั้นแบบนี้ไม่ใช่ คนเราจึงควรยอมโง่ดีกว่าอวดฉลาด เพราะหากฉลาดอยู่ก่อนแล้วก็จะไม่มีใครอยากสอน

เด็กที่ไม่ได้เรียนหนังสือนั้น เราว่าเขาไม่มีปัญญาแท้จริง แล้วเด็กไม่มีความรู้ต่างหาก ปัญญานั้นมีอยู่รวันที่จะได้ใช้แค่นั้น

คนที่มีความรู้มาก แต่ปัญญาตามไปอบรมไม่ทัน ก็จะนำความรู้ไปใช้ในทางที่ผิด เอาไปใช้สร้างอาวุธทำลายผู้อื่น เอาไปใช้โกงผู้อื่นอย่างแนบเนียน กลายเป็นผู้ที่ทำความเดือดร้อนให้กับสังคม ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมด้วย

คนที่มีปัญญาพอดีกับความรู้ ก็เปรียบเหมือนบ้านที่มีของกินของใช้ มีเฟอร์นิเจอร์ ตกแต่งอย่างพอเหมาะพอดี

สามารถหยิบใช้อะไรได้สะดวก จะนั่งหรือจะนอนมุมไหนก็ สะอาดสะอ้านสบายใจ ได้ข้าวของเครื่องใช้อะไรมา ก็เอาเข้ามาใช้ ใช้แล้วก็รู้จักทิ้งออกไปเรื่อยๆ ไม่เป็นขยะรกบ้าน ความรู้นั้นมีมากก็เป็นสิ่งที่ดีเปรียบเหมือนคนมีทรัพย์สมบัติมาก แต่ถ้ามีปัญญาน้อยกว่าจะเป็นผลเสียแน่นอน เราอย่าเป็นคนที่มีความรู้ท่วมปัญญา ความรู้แม้เราจะมีมากแค่ไหน ต้องให้ปัญญาของเรามีมากกว่าความรู้เสมอ

ถ้าอย่างนั้นก็จะเหมือนคำที่ว่า ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด

วัดวาอาราม วิหาร ลาน เจริญ

วัดวาอาราม วิหาร ลาน เจริญ คือ สิ่งภายนอกที่ บ่งบอกถึงความเป็นพุทธศาสนา ซึ่งแท้จริงแล้วหลักคำสอน ของพระพุทธศาสนาสอนให้น้อมนำเอาสิ่งรอบตัวมาทำให้เกิด ประโยชน์กับจิตใจให้ได้

วัดวาอาราม คือ อารามของจิตใจนี้ วัดจิต วัดใจ ว่า ภายในใจนี้ มีความดีอยู่มากแค่ไหน มีความไม่ดีอยู่เท่าไร หมั่นวัดจิตวัดใจของตนเองและสำรวจตรวจสอบตนเองอยู่ เสมอ

อารามมีหลายอย่างอยู่บ้างไหม ถ้ามีก็ต้องทำความสะอาด บ่อยๆ วัดจิตวัดใจนี้ก็จะสะอาดและน่าอยู่

วิหาร คือ วิหารธรรม ของจิตใจดวงนี้ ใจเรามีวิหาร ธรรมสอนใจตนเองบ้างไหม

ลานวัด ที่ดี คือ สะอาดและเตียนโล่ง บ่งบอกถึงหลัก ของธรรมะ ที่จิตใจว่างและปลอดโปร่ง ไม่มีเศษใบไม้ เศษขยะ ที่เปรียบเหมือนกิเลสในใจตกเรี่ยราดเกลื่อนกลาด

เจริญ คือ สถานที่ที่สำคัญที่คนจะชอบเข้าไปกราบไหว้ เจริญในที่นี้คือใจดี หากเราใจไม่ดีแล้ว ต่อให้กราบเจริญเป็น

ร้อยแห่ง ใจก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย ทุกวันนี้เราสนใจจะสร้างแต่เจตีย์
ไปที่ไหนก็เจอแต่เจตีย์ เพราะคิดว่าสร้างเจตีย์แล้วจะเกิดบุญ
ใหญ่ แท้จริงแล้ว สร้างเจตีย์เท่าไรก็ไม่มีค่าอะไรเลยหากใจ
เรายังไม่ดี

แต่ถ้ามีแต่คนที่ใจดีแล้ว ต่อให้ไปที่ไหนถึงไม่มีเจตีย์เลย
เราก็จะอยู่กันได้อย่างร่มเย็นเป็นสุขแน่นอน

หนึ่งคนใจดี หลายร้อยหลายพันคนก็อยากมาอยู่ใกล้
อยากมาชื่นชม หนึ่งคนใจดี สามารถสร้างคนให้ใจดีขึ้นได้ แต่
ร้อยพันเจตีย์ไม่สามารถทำให้คนกลายเป็นคนใจดีได้เลย

เจตีย์นั้นสร้างได้ง่าย แต่ใจดีนั้นกว่าจะสร้างได้แต่ละคน
นั้นสร้างได้ยากยิ่ง

ใจดีจึงมีความสำคัญมากกว่าเจตีย์มาก หากเราอยาก
สร้างเจตีย์จึงควรสร้างใจดีให้เกิดขึ้นกับเราก่อน กราบเจตีย์ก็
ไม่ต้องไปกราบที่ไหน อยู่แห่งใดก็กราบใจดีของเราก็มีความ
สุขยิ่งกว่า

วัดวาอาราม วิหาร ลาน เจตีย์ จึงเป็นสถานที่สำคัญ
แห่งใจก็ด้วยเหตุนี้ ต่อไปนี้จะไปวัดที่ไหน อย่าลืมน้อมนำมา
ให้เป็นธรรมะสอนใจตนนะ เข้าใจมั๊ย...

กรรมเกิดขึ้นที่ตน แก่ที่ตน

เราจะไปบวงสรวงหรือขอร้องใครให้ช่วยแก้ไขไม่ได้
หรอก เพราะเราเป็นคนก่อ และสร้างเอาไว้ในกาลก่อนแต่
หลงลืมจำไม่ได้ เราควรต้องกลับมาองตนในปัจจุบัน ยอมรับ
การกระทำที่ผ่านมาให้ส่งผลให้หมด ยุติโอหสิกรรม หยุด อย่า
ทำสิ่งที่ไม่ดีซ้ำอีก ทำดีในปัจจุบัน ละสิ่งที่ไม่ดีออกไป ความดี
ก็จะพอกพูนขึ้น จิตใจก็จะผ่องใส หมดจด และจะไม่มีกรรม
ให้เกิดขึ้นมาอีก หมดแล้วกรรม โอหสิแล้วแห่งกรรม

ต้นไม้ให้ร่มเงา พระธรรมให้ความร่มเย็น

ร่ม..คนใช้กางบังแดดบังฝน
เปรียบดัง พ่อ แม่ ครูอาจารย์
ที่เป็นดังร่มโพธิ์ ร่มไทร ของบุตรธิดา ลูกศิษย์
ดังนั้น บุตรธิดา และลูกศิษย์จึงควรตระหนัก
ที่จะตอบแทนบุญคุณท่านเหล่านั้น
ด้วยการเป็นคนดี ลดความเห็นแก่ตัว
ทำตัวเป็นทั้งผู้รับและผู้ให้
เพื่อตอบแทนบุญคุณพวกท่านเหล่านั้น
จึงจะได้ชื่อว่า ใจมีสุข เป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ

ได้ธรรมะอะไร จากการไปร่วมงานศพ

กลัวตายไหม สงสารเขา เสียใจกับเขา เมตตาเขา อุทิศส่วนบุญให้เขา หรือน้อมนำมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจตน สุดท้ายเราก็จะมาเป็นอย่างนี้ ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีพ้นได้ สังขารสุดท้ายก็ต้องเผาไฟไม่เหลืออะไรเลย

จุดธูป ๑ ดอก ขอบมาศพ น้อมนำธรรมะสอนใจไม่มีใครหนีพ้นความตาย ตายโดดเดี่ยว สุดท้ายเราก็ต้องตายเช่นกัน

ดอกไม้เหมือนมายา หลอกไว้ว่าสวยงาม แต่ถ้าเรามองทะลุเข้าไปข้างใน แท้จริงคือ สิ่งเน่าเหม็น ไม่จำเป็นต้องนำไปเผาไฟและไม่เหลืออะไรเลย เหลือเพียงชื่อเสียงเรียงนาม ซึ่งเป็นเพียงแค่สิ่งสมมุติ

สีขาว-สีดำ คือกรรมดีและกรรมไม่ดี แล้วเราเลือกสิ่งอะไรทำคุณงามความดีแล้วหรือยัง

ข้าวต้ม ก่อนที่ข้าวต้มจะสุก ก็ต้องผ่านความร้อน จะพบความสงบก็ต้องผ่านความวุ่นวาย จะพบความสบายก็ต้องผ่านความลำบาก

เหรียญครูบาอาจารย์ มีใช้ของขลัง

เหรียญครูบาอาจารย์ที่สวมใส่ ไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นของขลัง แต่เป็นสิ่งที่ทำให้ระลึกถึงคำสอน เวลาเกิดมีภัยจะได้นำคำสอนมาพิจารณา เตือนสติ ให้เกิดความมั่นใจ ไม่กลัวไม่ท้อแท้ และปฏิบัติตามคำสอน ก็จะไม่พินาศ

สงครามครั้งสุดท้าย

เลข ๕ ที่มีความหมายในทางพุทธศาสนา มาก คือ ชั้นที่ ๕ และ อินทรีย์ ๕ ซึ่งชั้นที่ ๕ เป็นภาระอันหนักที่สัตว์โลกต้องแบกหาม เป็นเหมือนทหารเอกของข้าศึก ที่คอยทำลายล้างผลาญจิตใจของสัตว์โลกให้เร่าร้อนมีความทุกข์ทรมานอยู่ตลอดเวลา และเป็นต้นเหตุของการเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบสิ้น

ชั้นที่ ๕ นี้มีอยู่ในตัวเราทุกๆ คน ชั้นที่ ๕ คือ รูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ หลักคำสอนสูงสุดของศาสนานี้คือ เรียนรู้ชั้นที่ ๕ ให้ถ่องแท้ และปล่อยวางชั้นที่ ๕ อันนี้ลงได้ก็จะถึงที่สุดแห่งธรรม

ซึ่งทหารเอก ของธรรม ก็คือ อินทรีย์ ๕ ที่ไม่ว่าจะยาวนานแค่ไหนก็ตาม เป็นข้าศึกกับชั้นที่ ๕ มาตลอด อินทรีย์ ๕ ก็คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา

นายทหารทั้ง ๕ นาย นี้ ไม่ว่านำทัพออกรบกับชั้นที่ ๕ ที่ไร เป็นต้องพ่ายแพ้ยับเยินกลับมาทุกครั้ง เป็นเพราะว่าเราเองที่เปรียบเหมือนกษัตริย์ของจิตใจ ไม่เคยได้ใส่ใจยี่ดีที่จะฝึกฝนกองทัพของเรา ให้มีความหนักแน่นพอที่จะต้านทานข้าศึกกิเลสทั้งภายนอกภายในได้บ้างเลย มีแต่คอยส่งเสริมและสนับสนุนให้มันแข็งแกร่งขึ้นและคึกคะนองใน

ทุกๆ ครั้งที่เรากิดมา เราจึงเป็นเหมือนกษัตริย์ที่ทรยศต่อจิตใจโดยที่ไม่รู้ตัวเสมอมา

นายทหารเอก ซึ่งมีประสบการณ์สูงที่เราต้องใส่ใจคนแรก ก็คือ ศรัทธา หากเราปลูกฝังศรัทธาในศาสนานี้ให้หนักแน่น ก็จะทำให้เรามี วิริยะ ที่จะพากเพียรให้ถูกทางตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อมีวิริยะ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอไม่ท้อแท้ รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบาให้เหมาะสม สติก็จะเริ่มตั้งได้เมื่อพากเพียรให้มากขึ้นกว่าเดิม ก็จะเกิดเป็น สติที่แนบแน่นสติที่แนบแน่นก็จะทำให้เกิดสมาธิที่มั่นคง และสุดท้ายปัญญาซึ่งเป็นขุนพลชั้นยอด ที่มีความคล่องแคล่วว่องไวและแหลมคมที่สุด ซึ่งคอยแฝงตัวส่งทหารไปให้ความช่วยเหลือ นายกองทั้ง ๔ อยู่เสมอ ตั้งแต่เริ่มต้นว่า ศรัทธาอย่างไรให้เป็นบุญเพียรหนักเบาอย่างไรให้เหมาะสม ฝึกซ้อมสติอย่างไรให้สติแนบแน่น ใช้สมาธิอย่างไรให้ถูกทางมั่นคง หากนายกองทั้ง ๔ ก่อนหน้า ปลูกทางไว้อย่างดีแล้ว ขุนพลปัญญาก็จะเปิดตัวยิ่งใหญ่เป็นคนสุดท้ายนำกองทัพเข้าไปคลุกวงในบดขยี้ทำลายข้าศึกให้ย่อยยับ และนำทัพออกมาด้วยชัยชนะ

ทุกอย่างก็ไม่ง่ายเพราะตลอดสายทางการรบที่ยิ่งใหญ่ ชั้นที่ ๕ ก็มีกลุ่มนายทหารเอกรวมตัวกันเป็นหน่วยรบพิเศษ คอยซุ่มโจมตีเราเสมอ ทหารเอกของหน่วยรบพิเศษของกิเลส คือ นิวรณ์ ๕ ซึ่งจะดักโจมตีและคอยตัดทอนกำลังของเรา

เสมอ อินทรีย์ ๕ จึงต้องเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรจริงๆ
จึงจะได้ชัยชนะจากการรบ

ขุนพล ของกิเลสกับธรรมที่เป็นคู่ต่อสู้ที่เหมาะสมกัน
ตลอดมาคือ

ศรัทธา กับ รูป

วิริยะ กับ เวทนา

สติ กับ สัญญา

สมาธิ กับ สังขาร

ปัญญา กับ วิญญาณ

เมื่อใดก็ตามที่กองกำลังอินทรีย์ ๕ ของธรรมมีความ
พร้อมรบอย่างสมบูรณ์ก็จะกลายเป็น ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ
ปัญญา ที่แก่กล้า ถึงเวลานั้นไม่ว่าชั้นธ ๕ และนิรณ ๕
จะมุดหัวอยู่ที่ไหน ขุนพลทั้ง ๕ นาย ก็จะนำกองกำลังทั้ง
๕ นี้ไปบดขยี้กิเลสให้แหลก และพร้อมนำชัยชนะอันถาวร
กลับออกมาจากสนามรบ คือ การหลุดพ้นออกจากวัฏสงสาร
อันนี้ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป...จบ!!

โครงการ

ดี

ส่งต่อ

ดี

๑-๗

โครงการดีส่งต่อดี ครั้งที่ ๑

วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ ณ ศูนย์มะเร็งลำปาง และ บ้านพักคนชรา
แจกทาน บริจาคสิ่งของ ร่วมสมทบทุนผู้ป่วยโรคมะเร็งยากไร้
รวมยอดเงินทำบุญ ๗๘,๐๐๐ บาท

โครงการดีส่งต่อดี ครั้งที่ ๒

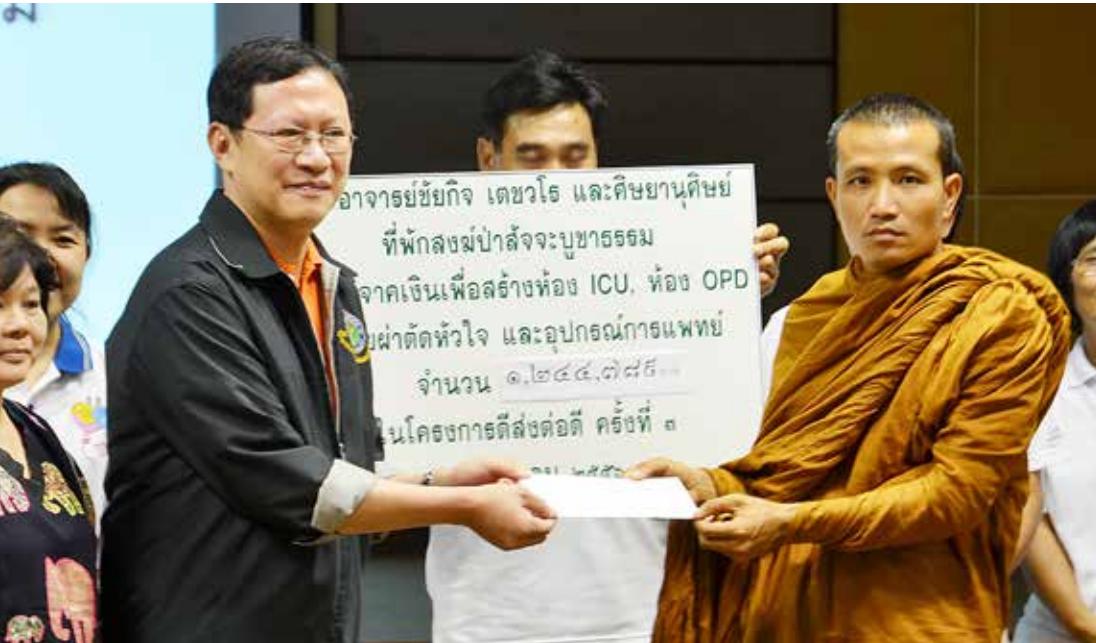
วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ณ ชุมชนมลาปรี อ.เวียงสา จ.น่าน
ร่วมบริจาคสิ่งของ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ให้ชนเผ่าผิวดองเหลือง

โครงการดีสง่อดดี ครั้งที่ ๓

วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ณ พระธาตุป้อมป้อ อ.ห้างฉัตร และบ้านดอนไฟ อ.แม่ทะ
บูรณะพระธาตุและบริเวณโดยรอบ เลี้ยงอาหารกลางวัน แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียน

วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๖ ณ โรงพยาบาลลำปาง
มอบทุนสร้างหอผู้ป่วยหนัก ผ่าตัดหัวใจ และทุนซื้ออุปกรณ์ผ่าตัด
รวมยอดเงินทำบุญ ๑,๓๕๐,๗๑๗ บาท

โครงการดีส่งต่อดี ครั้งที่ ๔

วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ณ บ้านห้วยหล่อ อ.เมือง
แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียน และเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ
ร่วมปลูกต้นไม้ และบูรณะป่าช้าวัดห้วยหล่อ
รวมยอดเงินทำบุญ ๑๑๕,๘๖๗ บาท

โครงการดีส่งต่อดี ครั้งที่ ๕

วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ บ้านด้อม อ.เมืองปาน
เลี้ยงอาหารกลางวัน แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียนชาวเขา

วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ บ้านดอนไฟ อ.แม่ทะ
มอบกล่องปุ๋ย แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียน บุรณะวัดกลาง บ้านดอนไฟ

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ ที่พักสงฆ์ป่าสักจะบูชาธรรม
อบรมธรรมะ แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียนบ้านพอน
รวมเงินทั้งสิ้น ๒๘๐,๒๙๑.๕๐ บาท

โครงการดีส่งต่อดีครั้งที่ ๖

วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๘

ณ บ้านหนองสามขา อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร

เลี้ยงอาหารกลางวัน แจกทุนการศึกษาแก่นักเรียน เปี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

สมทบทุนบูรณะห้องสมุดโรงเรียน สมทบทุนปัจจัยมดินปรปบริเวณ วัดป่าหนองสามขา

รวมยอดเงินทำบุญ ๒๑๔,๐๐๐ บาท

โครงการดีส่งต่อครั้งที่ ๗

วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘

ณ บ้านใหม่พัฒนา และ บ้านห้วยม้ง ต.แจ้ซ้อน อ.เมืองปาน จ.ลำปาง

แจกทานเลี้ยงอาหารกลางวัน แจกทุนการศึกษาเด็กนักเรียน

รวมยอดเงินทำบุญ ๕๗,๗๐๓ บาท

คติส่งท้าย
“ธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว
ลงมือทำเลย
ไม่ต้องสงสัย
เข้าใจมัย...”

พระอาจารย์จื้อ / มจร/ธ

มีกรรมชดช้อนหม่อม
ให้รู้จักความจริง
คนที่ไม่มีความจริง
ย่อมไม่มีความจริง
ด้วยเหมือนกัน

พระอาจารย์ชื่อนี้ / ๑๖/๕